

Mari heette ze, Mari, meisjesnaam: Schrijvers. Ze had een winkeltje, geveerd in de Griekse kleuren wit en blauw, in een klein dorpje aan de kust. Als je haar winkel bezocht liet de deur een belletje rinkelen en kwam de zilte zeelucht je neus binnen. Mari verkocht namelijk bijna alles wat de zee prijs gaf. Schelpen, sponzen, fossielen, haaiantanden, zee-egels, inktvissen en heel veel verschillende soorten grote en kleine kiezelstenen en gekleurde zandkorrels die je dan zelf bij elkaar mocht doen in een pot, laag voor laag.

Er kwamen voornamelijk toeristen die iets tastbaars voor thuis uitzochten, terwijl Mari dan de kinderen aan de schelpen liet luisteren en vroeg: 'En? Hoor je de zee ruisen?'

Ook schreef Mari boeken. Over alles wat ze gevonden had op haar zoektocht naar die verre stranden en hoe daar te komen. Een soort reisboeken dus. Die verkocht ze dan samen met wat ze als buit had meegenomen.

Een goede vriend van haar had ooit gezegd: 'Eigenlijk zou je Schrijver moeten heten, dan zou het kloppen. Mari Schrijver.'

Mari had geen man. Ze vond het best zo. Geen gezeur aan je kop, zo vrij als een vogeltje. Gaan en staan waar en wanneer je wilt. Het beviel haar wel. Oh, ze kwam wel aan haar trekken hoor, daar niet van. Een bevallige blonde verschijning op een goudgeel strand, daar kwamen de haantjes wel op af. Maar na de vakantie was het ook weer over. Dan had ze haar avontuurtje weer gehad en stapte ze samen met de door haar verzamelde trofeeën weer in het vliegtuig terug naar huis, en hadden Juan, Costas en Giovanni het nakijken.

Zo ging het al jaren. Tot die ene keer. Het was tijdens het snorkelen in de blauwe wateren rond een van de Griekse eilanden, toen ze de ene na de andere zee-egel opviste en er nog een snorkelaar opdook die haar hielp om op nog diepere plekken nog grotere naar boven te halen.

Later zaten ze nadruipend op hun handdoeken aan het strand de op een plank uitgestalde vondst te bewonderen. De zon ging onder, hij had een fles Raki en zijn tentje stond in de maneschijn.

Hij heette Martijn. Martijn, jongensnaam: Tieme. Zeebioloog. Alles bestuderend over beestjes onder water. Zijn bevindingen verschenen in wetenschapsbladen en tijdschriften. Ze raakten niet uitgepraat. Hij ging niet meer weg.

Dus vloog Mari dit keer niet alleen met haar gevonden voorwerpen terug, maar ook met haar zeebioloog. Hij trok bij haar in, later zijn ze getrouwd.

Het hele dorp liep uit op die stralende dag. Mari in het wit, hij in het blauw. En die goede vriend die zei: 'Nu klopt het precies. Nu niets meer aan doen. Je gaat nu door het leven met de naam die je past.' Zo ging ze voortaan door het leven. In het trouwboekje stond:
MARITIEME SCHRIJVERS.